

Divina Vindecare

Numărul 35
Noiembrie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Blestemul rupt – Ce este un blestem?	Pag. 3
2. Blestemul rupt – Blestemul legii	Pag. 6
3. Blestemul rupt – Hristos ficut blestem	Pag. 8
4. Viața la „S – H”	Pag. 12
5. Jurnalul lui John Wesley – 4 –	Pag. 14
6. Dumnezeu răspunde!	Pag. 16

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Blestemul rupt

- prima parte -

„Ce este un blestem?”

David Clayton, noiembrie 2008

Crucea are un rol central în mântuirea omenirii. O persoană care citește Noul Testament nu poate să nu recunoască acest lucru. Răstignirea lui Isus a fost aspectul predeterminat al planului de mântuire, aspect hotărât de Dumnezeu împreună cu Fiul Său, înainte de veacuri. Apostolii au înțeles însemnătatea crucii și ea a fost mereu în centrul învățăturilor lor. Pavel a scris:

„dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri, o nebunie...” (1 Corinteni 1:23).

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.” (1 Corinteni 2:2).

Pavel L-a predicat pe Hristos, dar observați pe ce pune el accentul: nu numai pe Mântuitorul ca centru al soliei lui, ci pe Hristos aflat într-un anumit punct al experienței Sale – Hristos răstignit.

De ce este Golgota atât de importantă? Ce s-a întâmplat de fapt la cruce? Pentru a înțelege pe deplin vom avea nevoie de toți anii veșniciei, însă, în ciuda acestui lucru, sunt multe detalii pe care le putem observa prin studiul atent al acestui subiect.

Răscumpărați din blestem

Să începem prin a citi textul din Galateni 3:13 „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat de copac.” (KJV).

Nu este posibil să încercăm spusele lui Pavel de aici, cu toate că este posibil să înțelegem greșit înțelesul lor. Apostolul afirmă că Hristos ne-a răscumpărat dintr-un anumit blestem, iar acel blestem este numit „blestemul legii”. Hristos ne-a scos din acest blestem. Dar cum a făcut asta? Prin însăși faptul că El a devenit blestem, prin faptul că a luat blestemul asupra Lui Însuși. Pentru a demonstra acest lucru, Pavel citează din Deuteronom 21:23 care afirmă că toți cei care atârnă de copac sunt blestemați de Dumnezeu. Hristos a fost atârnat de un copac, motiv pentru care a fost blestemat, iar în acest fel El a purtat blestemul și ne-a eliberat pe noi din acesta.

Sunt câteva întrebări pe care trebuie să le ridicăm dacă vrem să înțelegem această chestiune în mod corect. Ce este un blestem? Ce înseamnă că noi eram sub blestemul legii? Și cum a luat Hristos acest blestem, prin aceasta eliberându-ne?

Ce este un blestem?

Pe măsură ce studiam din Scriptură această întrebare, am concluzionat că un blestem este o condamnare la dezastru. Acest concept există chiar și în afara Bibliei. Majoritatea dintre noi am auzit probabil istoria vreunui om care a fost blestemat motiv pentru care a fost urmărit de tot soiul de ghinioane. Aceasta este o temă populară în romane, iar ideea aceasta are un sâmbure de adevăr în ea.

În cartea Numeri la capitolul 22 citim că Balac, regele Moabului, a trimis să-i fie adus Balaam pentru a-l blestema pe Israel. Israel invada Palestina și învingea fiecare națiune care îi stătea în cale, iar Moab era următorul la rând. Balac știa că Israel reușea în tot ceea ce făcea și de asemenea că el nu ar fi putut niciodată să-i învingă fără un ajutor special, motiv pentru care a trimis după Balaam pentru că aceasta avea o anume reputație. El era profet și pe oricine binecuvânta, era binecuvântat, și pe oricine blestema, era blestemat.

Dar când a ajuns Balaam, de fiecare dată când își deschidea gura pentru a-l blestema pe Israel, începea să rostească binecuvântări și nu blesteme, iar acest lucru ne arată că blestemul nu este ceva ce este decis de o persoană asupra alteia. Cineva poate pronunța un blestem, poate să rostească cuvintele unui blestem, dar nu poate aduce asupra alteia consecința unor evenimente rele. Această idee este larg răspândită în gândirea umană, dar nu și ideea biblică a blestemului.

Pentru a exemplifica, să citim pasajul din Matei 23 în care Isus le vorbește iudeilor:

„Șerpi, pui de năpârcci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei? De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe

pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta.”

Niciodată nu a fost vreodată pronunțat vreun blestem mai solemn, mai teribil asupra unui popor! Această condamnare a fost împlinită când romanii au distrus Ierusalimul. Condițiile în care au ajuns evreii au fost atât de groaznice încât femeile înfometate au început să-și mănânce proprii copii! Când armatele romane au invadat în final cetatea, sângele evreilor curgea pe străzile Ierusalimului ca apa.

Blestemele sunt auto-impuse

Acesta a fost un blestem, dar cine a fost cel care a blestemat pe Israel? Isus a rostit cuvintele, dar cine i-a blestemat? Adevărul este că Israel s-a blestemat singur! Hristos a fost Cel care a adus aceste dezastre asupra lor? Nu, ci propriile lor fapte au atras blestemul asupra lor! Tot ceea ce a făcut Hristos a fost să le spună adevărul înainte ca acesta să ia ființă. El nu a făcut altceva decât să profetizeze ceea ce avea să se întâmple. Ei au fost cei care I-au întors spatele lui Dumnezeu și L-au respins pe deplin, într-o asemenea măsură încât El nu i-a mai putut proteja. Consecința a fost faptul că Satan a fost capabil de a acționa potrivit dorinței sale, ceea ce a avut ca rezultat, în final, distrugerea națiunii. Așa cum ni se spune în Proverbe 26:2 „*blestemul neîntemeiat nu va veni.*” (KJV).

Același adevăr este ilustrat în Geneza capitolul 9. Aici citim că după potop, Noe s-a îmbătat și dormea în cortul său dezbrăcat. Ni se spune mai departe că fiul lui mai tânăr, Ham, a intrat și l-a văzut. Biblia nu ne spune exact ce a făcut, dar se sugerează faptul că el și-a bătut joc de tatăl lui. Unii afirmă că ar fi făcut mai mult decât atât, dar Biblia nu specifică. În Geneza 9:24, 25 citim: „*Noe s-a trezit din amețeala vinului și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!”*”

Așadar, Noe s-a trezit și a spus: „Blestemat să fie Canaan.” Cine a fost cel care a intrat în cort și l-a privit? A fost Ham, dar în mod ciudat, nu el a fost blestemat, ci Canaan. Cine a fost Canaan? El a fost fiul lui Ham. Așadar, Ham a făcut ceva, iar Noe a rostit un blestem asupra fiului său. Dacă Noe a fost cel care a adus blestemul asupra lui Canaan, atunci a făcut o mare nedreptate. Dar nu el a fost cel care a adus blestemul asupra lui Canaan; nu a avut această putere.

Așadar, cum se face că Noe, sub inspirația spiritului lui Dumnezeu, pronunță un blestem asupra fiului lui Ham? Care este principiul pe care îl învățăm din acest verset?

Pur și simplu acesta: există o regulă a vieții pe care nimeni nu o poate evita numită „legea consecinței.” Dumnezeu poate ierta păcatul unei persoane, dar consecințele rămân. Cu alte cuvinte, ceea ce facem îi afectează pe copiii noștri! O persoană care se îmbolnăvește datorită unui comportament păcătos, îi poate afecta și pe copiii săi transmițându-le respectiva boală. Ulterior, persoana respectivă Îi poate cere iertare lui Dumnezeu, dar copiii nu vor fi în mod miraculos vindecați numai pentru că părintele a fost iertat. Consecințele rămân.

Fiul lui Noe, Ham, avea o trăsătură de caracter care urma să fie transmisă fiului său, Canaan. Cândva în viitor aceste trăsături de caracter adânc înrădăcinate în caracterul descendenților lui Ham vor rezulta în faptul că ei vor deveni robii descendenților fratelui său. Așadar, blestemul a venit asupra lui Canaan nu pentru că Dumnezeu a ales în mod arbitrar să-l pedepsească, ci pentru că Ham a transmis propriile sale obiceiuri și atitudini fiului său, care, la rândul său, le-a transmis mai departe următoarei generații. De fapt, Dumnezeu spune că acestea se transmit până la a treia și a patra generație, iar acest proces continuă atât timp cât răul respectiv rămâne prezent în familie.

Aceste exemple ne subliniază un principiu pe care avem nevoie să-l înțelegem bine. În Exodul 20:5 Dumnezeu spune:

„...Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc...”

Cum putem explica asta? Este Dumnezeu Cel care alege în mod arbitrar ca atunci când cineva face un lucru greșit, El, Dumnezeu, îl va pedepsi pe fiul acestuia și pe urmașii lui, generație după generație? Așa este Dumnezeu? Sigur că nu!

O categorie de oameni care au suferit foarte mult sunt rasa neagră. În timp ce este adevărat faptul că unele dintre „marile” civilizații ale trecutului au trăit în Africa, este în același timp adevărat că unul dintre cele mai întunecate capitole ale istoriei cuprinde și sclavia și tratamentul brutal aplicat africanilor, în unele cazuri de către chiar frații lor, dar de cele mai multe ori de alții din alte rase. Pe tot cuprinsul

istoriei omul l-a făcut sclav pe aproapele său, dar se pare că acest rău a atins cotele cele mai înalte în procesul de subjugare a negrilor. Dar de unde a pornit totul? Africanii sunt descendenți ai liniei lui Ham.

Ham a pornit pe o cale contrară lui Dumnezeu și și-a condus și copiii tot pe acolo. Unul dintre primii mari rebeli împotriva lui Dumnezeu a fost Nimrod, descendent a lui Ham. El a pus bazele unui regat care era în directă răzvrătire împotriva lui Dumnezeu (Geneza 10:8-10). Blestemul (caracteristicile rele) au trecut de la tată la fiu pe măsură ce descendenții lui Ham s-au îndepărtat din ce în ce mai mult de Dumnezeu. Pe măsură ce au devenit din ce în ce mai confuzi, au devenit din ce în ce mai degradați până când în cele din urmă au început să se închine pietrelor și lemnului și să comită unele dintre cele mai degradante fapte.

Dar unde se oprește căderea atunci când o persoană se naște pe un tărâm în care stilul de viață natural este ca oamenii să se mănânce între ei, în care singurii dumnezei cunoscuți sunt pietrele și lemnele, în care cele mai degradante aspecte ale naturii umane reprezintă stilul normal de trai? Ce speranță are cineva de a rupe acest ciclu, pentru că totul devine din ce în ce mai rău.

Așadar, blestemul nu este altceva decât lucrarea consecințelor naturale, iar acest lucru trebuie să-l înțelegem bine. În mod normal, Dumnezeu nu intervine în ciclul consecințelor. El iartă greșeala, dar consecințele continuă. Așa este viața.

Cum se poate rupe un blestem?

Vă rog să observați faptul că Dumnezeu afirmă că El pedepsește nelegiuirea părinților în copii „*până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc...*”. Putem să descoperim un element aducător de speranță în această afirmație?

În Geneza 27, Iacob a venit la tatăl său și, folosindu-se de înșelăciune și șmecherii, a obținut ceva ce aparținea fratelui său. Atunci când Esau a venit pentru a obține binecuvântarea, a descoperit că aceasta dispăruse și toate rugămintele lui nu o mai puteau readuce. Isaac nu se putea răzgândi pentru că binecuvântarea, asemenea blestemului, nu este altceva decât o profeție a modului în care se vor desfășura lucrurile, iar el nu putea spune ceea ce nu era adevărat. Dar el îi spune lui Esau: „*Veai trăi din sabia ta și vei sluji fratelui tău; dar, când te vei răscula, vei scutura jugul lui de pe gâtul tău!*” (vs. 40).

Cum se poate rupe un blestem? Dumnezeu i-a spus lui Esau prin Isaac că el îl va sluji pe fratele său, dar când va fi venit ziua în care el va deveni capabil de a frânge stăpânirea lui Iacob, atunci va fi liber de sub blestem. Pentru a rupe un blestem, o persoană trebuie în primul rând să ajungă sub puterea sa și apoi, din acea poziție, să înfrângă acea putere. Numai așa un blestem poate fi rupt.

Să ne gândim la presupusul caz al unui om care s-a închinat pietrei și lemnului, pe jumătate dezbrăcat, trăind în cea mai sălbatică parte a Africii în urmă cu o mie de ani. Dar acest om ar putea să ajungă să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu, ce li s-ar întâmpla copiilor lui? Blestemul ar fi rupt în cazul familiei lui! În mijlocul Africii s-ar ridica un trib înconjurat de întuneric, dar care sunt total diferiți de cei din jurul lor. În ei s-ar manifesta puritatea și neprihănirea adevăratului creștinism, în ciuda ignoranței înconjurătoare. Dar este nevoie de cineva care să rupă acel blestem.

Dar cum ar fi putut cineva care a crescut și a trăit toată viața în acele circumstanțe, să se elibereze din acel ciclu? O persoană care a crescut și s-a dezvoltat în acea atmosferă nu ar putea niciodată să se elibereze în circumstanțele acestea. Singura cale ar fi introducerea unui element nou în experiența sa.

Acesta este motivul pentru care, cu toate că sclavia este un lucru îngrozitor, sunt mulțumitor că Dumnezeu a scos ceva bun din acest rău teribil. Unii din strămoșii mei au venit în Caraibe în aceste circumstanțe teribile, dar aceasta a oferit o ocazie multor africani să audă Evanghelia și, datorită acestui lucru, eu sunt cel ce sunt azi: un copil al lui Dumnezeu și fericit în viața aceasta. Așadar, circumstanțele au creat o schimbare; un element nou a intrat în viața degradată a lui Ham motiv pentru care blestemul nu a mai ajuns până la mine. Acel blestem al lui Ham a fost rupt pentru că un nou element a intrat în experiența strămoșilor mei.

Blestemul rupt

- partea a doua -
„Blestemul legii”

În Galateni 3:13 Biblia ne spune că pentru a ne salva, Isus a luat „*blestemul legii*.” Ce este blestemul legii? În Proverbe 28:9 scrie că „*Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o abominațiune (ticăloșie, păgânism).*” (KJV)

Ce înseamnă asta? Ce este o abominațiune? O abominațiune este un lucru extrem de scârbos, ceva intolerabil. Cel care își închide urechile ca să nu audă cerințele legii lui Dumnezeu, pune o mare barieră între sine și Dumnezeu. Chiar și rugăciunea lui ajunge o scârbă. Iar dacă rugăciunea lui este o scârbă, cum este atunci persoana în sine? Acest lucru ne oferă o idee pentru a înțelege ce este blestemul legii. Blestemul legii vine asupra cuiva atunci când persoana calcă legea. Galateni 3:10 spune că „*Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.*”

Cei care nu împlinesc toate cerințele legii sunt cei ce sunt blestemați. Pentru a evita blestemul legii, omul trebuie să îplinească absolut toate cerințele ei, dar Iacov ne spune că dacă omul calcă o singură poruncă, se face vinovat de toate. Nici un om (cu excepția lui Hristos) nu a împlinit legea în mod perfect. Niciunul dintre noi nu a împlinit toate cerințele legii, motiv pentru care blestemul legii este asupra întregii omeniri. Blestemul a intervenit datorită nesupunerii, datorită neîmplinirii legii.

Adam este cel ce a introdus acest blestem în omenire și a așezat întreaga rasă umană sub el. În Geneza 2:17, Dumnezeu a oferit lui Adam și Evei un avertisment. Le-a spus în mod clar care va fi consecința dacă ar fi mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului.

„... dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.”

Părerea populară este că atunci când Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei că vor muri dacă vor mânca din fruct, El a așezat un blestem asupra lor. Dar să ne amintim principiul pe care l-am studiat anterior: Dumnezeu nu blestemă pe nimeni. Ceea ce privim ca fiind un blestem din partea lui Dumnezeu nu este nimic altceva decât prezicerea Lui în ceea ce privește consecințele care vor veni asupra unei persoane dacă aceasta face o anumită alegere.

Atunci când Dumnezeu a spus „în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit,” El nu a vrut să spună că „în ziua în care vei mânca din el te voi omorî.” Sigur că nu! El a vrut să spună că „dacă vei mânca din fruct, vei introduce ceva în experiența ta ce te va ucide.” El i-a avertizat pentru că îi iubea. Dar ei au spus: „Nu credem că spui adevărul, pentru că acest șarpe pare să înțeleagă mai bine ce se petrece de fapt aici.” Așa că ei au respins sfatul lui Dumnezeu și au mâncat din fruct.

Dar Dumnezeu nu poate rămâne acolo unde nu este dorit. În clipa în care Adam a ales în mod deliberat, conștient să-L respingă pe Dumnezeu, El S-a îndepărtat de Adam. Dumnezeu a trebuit să-i îngăduie lui Adam să fie liber și a trebuit să-i respecte alegerea. Adam a ales despărțirea de Dumnezeu. În această condiție nu există nimic decât moartea fizică și spirituală. Acesta este blestemul legii, blestemul care vine din respingerea lui Dumnezeu și care se manifestă prin nesupunerea față de legea Sa.

Este adevărat că Adam nu a murit în ziua aceea, dar acest lucru s-a întâmplat numai pentru că în momentul în care el a păcătuit, Hristos a preluat sentința și a decis să moară în locul lui. Adam a început imediat să beneficieze de pe urma sacrificiului lui Hristos, chiar dacă Hristos nu murise de fapt încă. Biblia ne spune că Isus Hristos este mielul care a fost înjunghiat de la facerea lumii (Apocalipsa 13:8).

Datorită faptului că harul a intervenit imediat, multora dintre noi ne este dificil să înțelegem ceea ce omul a adus asupra lui în ziua aceea. Dar dacă mergem puțin cu gândul în viitorul nu prea îndepărtat și ne imaginăm ceea ce se va întâmpla atunci când timpul de probă se va sfârși iar spiritul lui Dumnezeu va fi retras se pe pământ, vom înțelege mai bine unde merită omul să fie de fapt. Biblia spune despre oamenii din acel timp că „*au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele, și nu s-au pocăit de faptele lor.*” (Apocalipsa 16:10).

De ce nu se vor pocăi? Pentru că spiritul lui Dumnezeu se va fi depărtat de pe pământ. Fără de Dumnezeu ei nu se pot pocăi. Nu au nici o dorință de a se întoarce la Dumnezeu, timpul lor de probă se va fi încheiat iar ei nu mai au niciun ajutor, niciun har și nicio lumină de la Dumnezeu, motiv pentru care nu se pot întoarce la Dumnezeu. Cei ce vor trece prin ultimele șapte plăgi vor experimenta ce înseamnă să fii pe deplin sub blestem. Vor căuta moartea dar nu vor putea muri pentru că Hristos nu va mai sta

între om și efectele depline ale blestemului.

Acolo ar fi trebuit să ajungă Adam și Eva în acea zi! Asta este ceea ce au ales! Dar Dumnezeu a continuat să ofere binecuvântări rasei umane pentru că Hristos a intervenit în acea zi.

Numai Dumnezeu este bun

În Marcu 10:18 descoperim ceea ce eu numesc primul principiu fundamental al credinței creștine. Isus ne spune acolo că „*Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.*” Acest adevăr este repetat și în Apocalipsa 15:4 unde este scris: „... *Numai Tu ești sfânt ...*”

Cuvântul „numai” înseamnă că nu mai există un altul. Nu mai există nici un altul bun în afară de Dumnezeu. Numai Dumnezeu este bun. Un adevăr decurge în mod automat din acest concept fundamental, și anume faptul că în orice loc din univers în care găsim binele, putem fi siguri că prezența lui Dumnezeu este acolo. Atunci când cineva găsește ceea ce este cu adevărat bun, atunci a găsit cu adevărat prezența lui Dumnezeu! Dacă cineva ar putea găsi binele în afara Sa, asta ar însemna că există mai mulți dumnezei, și asta pentru că numai Dumnezeu este bun. Acesta este un principiu fundamental și dacă nu-l vom înțelege, nimic din ceea ce credem despre neprihănirea lui Dumnezeu nu va fi corect. Aceasta este una dintre pietrele de temelie: nu putem găsi binele nicăieri decât în Dumnezeu.

Așadar, la început Dumnezeu a creat universul, și acesta era bun. El a creat lumea și toate erau foarte bune! Ce concluzie tragem de aici? Faptul că acest întreg univers era plin de prezența lui Dumnezeu. Este clar faptul că Dumnezeu a gândit această lume pentru a fi o expresie a Lui Însuși. El a proiectat-o pentru a fi un loc prin care viața Lui să curgă și să se manifeste în fiecare copac, în fiecare frunză, în fiecare boboc și în fiecare floare. Mai mult decât atât, ființele inteligente trebuiau să fie sălașuri în care să locuiască Dumnezeul Cel viu. Trupurile lor trebuiau să fie temple în care El urma să trăiască și să se exprime pe Sine. Cineva spunea astfel:

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul.” (DA 161).

Iată planul pe care îl avea Dumnezeu în minte atunci când a proiectat și a creat această lume. În acele circumstanțe, totul era bun.

Dar Lucifer a introdus ceva în univers, ceva ce nu fusese inclus în planul original. Pentru prima oară Lucifer a scindat universul. Nu a fost o împărțire fizică, ci una ideologică. El a introdus ideea că era posibil să trăiești mai bine fără de Dumnezeu.

Așa cum citim în Geneza, Satan a spus femeii (parafrazând): „Dumnezeu nu spune adevărul! Dumnezeu știe că dacă veți mânca din pom, în ziua aceea veți deveni asemenea lui Dumnezeu!” Elementul esențial pe care Dumnezeu l-a introdus în viețile lor era că ei erau buni. Dar în esență, Satan le spune că „nu aveți nevoie de Dumnezeu pentru a fi buni. Tot ceea ce vă trebuie este să știți, să cunoașteți ceea ce este bine și ceea ce este rău. Deținerea cunoștinței binelui și răului vă va face asemenea lui Dumnezeu!” El sugera de fapt că scopul principal al lui Dumnezeu este de a oferi o înțelegere a moralității și că dacă o persoană înțelege binele și răul, atunci Dumnezeu devine irelevant (nu mai e important).

Iată învățătura eronată ce stă la baza tuturor religiilor false de pe această planetă. Toate religiile false afirmă că ceea ce omul are nevoie este educația morală, pentru că este capabil să facă restul. Dar acesta nu este adevărul. Toate religiile false sunt clădite pe principiul potrivit căruia dacă deții adevărata educație morală, tu deții deja tot echipamentul necesar pentru a fi bun. Dar numai Dumnezeu este bun! Și fără de Dumnezeu, noi „nu putem face nimic.” Pentru a face binele, viața unui om trebuie să fie unită cu viața lui Dumnezeu

Așadar, cel ce începe să caute neprihănirea trebuie să înceapă să-L caute pe Dumnezeu. Este o nebunie să înceapă să caute în sine însuși. Cel ce caută să facă binele de unul singur, va descoperi o minciună, ceva ce are aparența neprihănirii dar care în realitate este o contrafacere satanică.

Intervine blestemul

Înainte ca Satan să-și introducă noile lui principii, universul era unit. Însă Satan a introdus ceva numit „rău”, ceea ce a „rupt” universul în două. Acum existau două alternative pentru viață în univers: pe de o parte era viața plină de prezența lui Dumnezeu în care totul era bun, iar de partea cealaltă era viața despărțită de Dumnezeu în care nimic nu era bun. Totul era rău acolo.

Dar să nu uităm că atunci când vorbim despre această despărțire, nu ne referim la una fizică. Elementul principal care a adus despărțirea era elementul vieții lui Dumnezeu. Oriunde era binele, acolo era și viața lui Dumnezeu! Dar de partea cealaltă nu exista viața lui Dumnezeu. Cei ce erau acolo erau morți în greșeli și păcate. Ei erau carnali, iar mintea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu pentru că ea nu se supune legii Sale și nici nu poate.

Atunci putem înțelege că o persoană care este pe deplin despărțită de Dumnezeu, nu este parțial rea. Este pe deplin rea căci nu există bine în afara lui Dumnezeu. Tot la fel, cel ce este pe deplin una cu Dumnezeu va fi cu desăvârșire bun (asemenea lui Adam la început), căci în Dumnezeu nu există răul. La început omul era de partea lui Dumnezeu unde totul era bun, în timp ce Lucifer și îngerii erau de cealaltă parte unde totul era rău. Dar când Adam a ales să-L respingă pe Dumnezeu, el a trecut de partea în care se afla Satan, de partea celor despărțiți de Dumnezeu. În felul acesta Adam a adus omenirea sub blestem, sub blestemul despărțirii de Dumnezeu.

O rază de speranță

Să ne gândim pentru o clipă la omenire așa cum ar fi fost dacă Hristos nu ar fi intervenit. Trebuie să facem acest lucru dacă ne dorim cu adevărat să înțelegem ceea ce a făcut Hristos.

Atunci când cineva trece din sfera binelui în cea a răului, rezultatul natural va fi că toți copiii săi vor fi născuți de partea răului, despărțiți de Dumnezeu și goliți de spiritul Său. Consecințele acestei acțiuni îi vor afecta pe toți descendenții săi. Ei toți se vor naște sub blestem. Cum ar putea acel blestem să fie rupt? Este simplu: cineva trebuie să treacă înapoi de cealaltă parte. Cineva trebuie să ia decizia de a reveni în partea unde este Dumnezeu. Dar este posibil ca cineva să aleagă să treacă de partea binelui, el aflându-se de partea răului?

Răspunsul este nu. De ce nu? Pentru că oricine este despărțit de Dumnezeu nu este sub influența spiritului Său și nimeni nu poate, fără de Dumnezeu, să-L aleagă pe Acesta sau calea Sa! Așadar, omenirea era într-o dilemă iar Satan a crezut că ne are pentru vecie. El a fost sigur că de îndată ce vom fi acceptat principiul lui, principiul independenței de Dumnezeu, îi vom aparține pentru totdeauna. Dar chiar de la început, acolo în grădină, Dumnezeu a spus ceva ce l-a umplut de teamă, o teamă ciudată: „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.*” (Geneza 3:15).

Dumnezeu a promis că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Capul șarpelui reprezintă principiile Celui rău, filozofia și baza pe care este clădită guvernarea lui, principiul independenței de Dumnezeu sau, despărțirea de Dumnezeu. Dumnezeu a spus că Sămânța va zdrobi capul său, iar Satan a simțit în inima sa teamă pentru că, deși el controla acum această lume în care își stabilise guvernarea, cuvintele lui Dumnezeu afirmău că ceva era pe cale să se întâmple, iar acel lucru va aduce dezastrul asupra lui. Ceea ce spunea Dumnezeu era că va veni Cineva care va rupe acel blestem!

Blestemul rupt

- partea a treia -

„Hristos făcut blestem”

David Clayton, noiembrie 2008

Liberul arbitru

La început Dumnezeu l-a creat pe om bun. Omului nu i s-a fost dat posibilitatea de a alege între a fi creat bun, una cu Dumnezeu, sau rău, despărțit de Dumnezeu. Dumnezeu a fost Cel care a ales pentru el. Dar la momentul respectiv existau deja două alternative în univers, binele și răul, viața cu Dumnezeu și cea fără de Dumnezeu.

De ce nu i-a dat Dumnezeu omului libertatea de a alege de vreme ce Dumnezeu crede în libertate și în echitate? Acesta era argumentul lui Satan. Dacă Dumnezeu era corect iar în univers erau prezente două filozofii opuse, de ce nu i-a îngăduit Dumnezeu omului să decidă de care parte dorea să trăiască? De ce nu i-a oferit Dumnezeu omului alternativa în așa fel încât acesta să poată decide pentru sine?

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a așezat pomul în grădină. Aceasta a fost calea prin care Dumnezeu le-a oferit posibilitatea de a alege de a fi despărțiți de El, dacă asta doreau. Dumnezeu i-a

creat buni. Acum El trebuia să le ofere opțiunea de a alege răul dacă asta era ceea ce ar fi preferat.

Pe măsură ce ne gândim la acest lucru, începem să înțelegem că întreaga controversă este fondată pe principiul liberului arbitru pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu care nu va governa într-un univers în care nu este dorit. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a oferit omului libertatea de a alege. Din nefericire omul a folosit această libertate pentru a trece de partea lui Satan. Iar acum, dacă trebuia ca el să treacă înapoi de partea lui Dumnezeu, lucrul acesta trebuia să se facă pe baza libertății de alegere!

Dumnezeu nu s-a putut amesteca atunci când omul a pășit de partea răului. Omul a fost cel care a ales în mod liber să treacă acolo, iar Dumnezeu trebuia să-i respecte alegerea! Dumnezeu dorea să mântuiască omul, dar El nu putea interveni fără a încălca libertatea omului de a alege! Dar acum omul era într-o conjunctură teribilă căci din poziția aceasta el nu putea să-L aleagă pe Dumnezeu. După ce trecuse de partea răului, îi era imposibil să întoarcă la starea inițială. De ce? Pentru că atunci când omul a ales să se despartă de Dumnezeu, El nu a mai avut dreptul de a-l influența pe om prin spiritul Său cel sfânt. El nu avea dreptul de a-l convinge pe om și de a-l conduce la pocăință pentru că omul singur a ales să se despartă de Dumnezeu. Dar lipsit de influența spiritului Său, niciun păcătos nu poate veni la Dumnezeu. Minte carnală este întruchiparea vrăjmașiei față de Dumnezeu, nu are nicio dorință după El; oamenii erau dușmanii Tatălui ceresc și nu aveau nicio dorință de a se schimba. Liberul arbitru i-a dat omului posibilitatea de a pleca din sfera de influență a lui Dumnezeu, dar acum tot liberul arbitru îl „ține” sclav iar Dumnezeu nu putea interveni.

Dumnezeu trebuia să infuzeze (să toarne) viața Sa în viața omului - prin alegerea omului - fără a călca libertatea lui de a opta! Dar omul căzut nu-L putea alege pe Dumnezeu. Iată motivul pentru care singura cale prin care Dumnezeu putea face aceasta era prin a-L trimite pe Fiul Său ca El, Isus, să devină om și să facă această alegere în dreptul omenirii.

Vă rog să rețineți că analizăm situația din perspectiva dilemei omenirii, din perspectiva a ceea ce ar fi fost omenirea fără intervenția lui Hristos. Aceasta este realitatea, asta urma să li se întâmple oamenilor pentru că noi am ales să intrăm într-o groapă fără să știm ce facem și atunci când am ajuns acolo, nu am mai putut ieși! Omul a ales cu bună știință păcatul și acum omul trebuia să revină prin propria lui voință, ceea ce era de fapt imposibil.

Unul pentru toți

Poate că cineva va spune: „Nu este corect ca Adam să ia o decizie, iar eu să sufăr din cauza aceasta.” Dar credeți că aici este vorba despre corectitudine și justiție? Dacă eu fac ceva iar judecătorul îl condamnă pe fiul meu, aceea este incorectitudine; dar dacă eu fac ceva și consecințele îl afectează și pe fiul meu, atunci nu mai este vorba despre incorectitudine, ci despre o realitate fundamentală a vieții. Nu este vina cuiva, ci modul în care lucrează principiul cauză -efect. Consecințele se transmit, în mod natural afectându-i pe cei care nu sunt vinovați. Iată modul în care funcționează universul, iar Dumnezeu nu intervine în privința consecințelor, cu toate că El iartă.

Așadar, Adam a adus aceste consecințe asupra întregii omeniri și în clipa în care acest lucru s-a produs, nu mai exista nicio cale prin care Adam să anuleze aceasta pentru că acum, când omul era de partea răului, nu mai avea abilitatea de a reveni de partea binelui. Așadar, fiecare viață care se naște din viața lui Adam de această parte a răului era osândită morții veșnice, despărțirii de Dumnezeu. Iată care era realitatea.

Ce trebuia să facă Dumnezeu? Dacă El putea să găsească un om care să aleagă să revină de partea binelui, atunci aceasta ar fi fost calea de a salva un om. Dacă s-ar fi găsit un om care să-L iubească pe Dumnezeu, atunci viața aceea omenească ar fi fost adusă în punctul unirii cu Dumnezeu. În acea viață, blestemul ar fi fost rupt. Evident că aceasta nu ar fi rezolvat problema pe deplin, pentru că dacă un om ar fi revenit, acel un om se putea aduce numai pe sine înapoi. Dar să începem cu începutul.

Calificările Eliberatorului

Să ne punem întrebarea: era posibil ca blestemul să fie rupt? Putea Dumnezeu să producă vreun mijloc prin care blestemul să fie rupt pentru o singură persoană? Ce ar fi trebuit să facă această persoană sau să fie ea pentru a rupe blestemul?

În primul rând el trebuia să fie în sine bun. Trebuia să fie o persoană care să fie bună în sine însăși, prin natură, și nu prin simpla asociere cu Dumnezeu. De ce asta? Deoarece condiția blestemului este

despărțirea de Dumnezeu, iar consecința acesteia este că cei care se află sub el sunt pe deplin răi, incapabili de a alege binele, sau de a-L alege pe Dumnezeu. Așadar, dacă cineva aflat sub blestem ar fi fost capabil de a-L alege pe Dumnezeu, se putea numai dacă acea persoană ar fi putut rămâne bună în timp ce era despărțită de El.

Dar cine poate fi despărțit de Dumnezeu și să rămână bun?

Există numai o singură persoană în univers care se califică pentru asta. Este Cineva asemenea lui Dumnezeu. Această Persoană este evident Fiul lui Dumnezeu. El poate fi despărțit de Dumnezeu și totuși să rămână bun pentru că El este singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, de aceeași natură cu Dumnezeu! El, fiind divin, este bun în Sine însuși. Cu toate că omul a eșuat în Eden, natura umană contopită cu cea divină ar reuși, chiar și atunci când spiritul lui Dumnezeu este retras.

Ce alte calificări mai trebuia să aibă pentru a putea aduce omenirea înapoi? Trebuie să fie om! Dar ce fel de om? Trebuie să fie un om de partea căzută, care suferă toate efectele care au venit asupra omului atunci când a ales să fie independent de Dumnezeu.

Dar mai mult decât atât, El nu trebuie să fie un simplu om, că unul care să fie sub blestem și, fiind în acea condiție, despărțit de Dumnezeu, în punctul în care oricine altcineva din univers ar fi eșuat, El trebuie să reușească. Și singurul motiv pentru care El poate să reușească este pentru că El are în El Însuși acel element al vieții care Îl poate aduce înapoi din blestem! Acest nou element, pe care omenirea nu-l avea, era elementul divinității.

Slavă lui Dumnezeu pentru Isus! Dumnezeu Însuși nu ar fi putut face asta pentru că El se putea despărți de Sine. El nu putea să ia blestemul. Nimeni altcineva nu putea împlini acest plan. Aceasta îmi dovedește din nou faptul că Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Adevărul că Isus trebuia să devină un om în starea decăzută este unul absolut, dar să nu negăm nici celălalt adevăr că El trebuia să rămână absolut divin. Ambele sunt adevărate!

Calificările lui Hristos

1. Hristos era o ființă divină. (Ioan 1:14; 1 Ioan 1:1, 2).
2. De aceea, El era prin Sine bun. (Luca 1:35).
3. El a luat natura căzută a omului. (Gal. 4:4; Evr. 2:16; Rom. 8:3).
4. El a purtat păcatele noastre ... pe lemn. (1 Petru 2:24).
5. El a fost făcut păcat pe cruce. (2 Corinteni 5:21).
6. El a fost făcut blestem pe lemn. (Galateni 3:13).
7. El a fost blestemat de Dumnezeu pe cruce. (Deut. 21:23).
8. El a fost despărțit de Dumnezeu pe cruce. (Matei 27:46).
9. El a condamnat păcatul în trupul păcătos. (Romani 8:3).

Hristos făcut blestem

Așadar, Isus a venit pe acest pământ iar Biblia spune că a devenit blestem pentru noi, dar unde s-a întâmplat asta? Asta s-a întâmplat „pe lemn”! „*Blestemat este cel care este atârnat de lemn.*” (Gal. 3:13). Unii cred că Isus a luat blestemul din clipa în care S-a născut și că acel blestem a fost trupul păcătos pe care l-a luat, dar nu asta este ceea ce spune Biblia. În 1 Petru 2:24 scrie că El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn! Pe lemn a fost El făcut blestem.

Atunci când Pavel afirmă că „*blestemat este oricine este atârnat pe lemn*”, el citează din Deuteronomul 21:23 unde scrie că „*trupul lui mort să nu stea noaptea pe lemn; ci să-l îngropi în aceeași zi, căci cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu, și să nu spurci țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul Dumnezeul tău.*”

Este literalmente adevărat că oricine este atârnat de lemn este blestemat de Dumnezeu? Evident că nu, căci sunt mulți cei care au fost spânzurați fără să fie vinovați. Atunci ce înseamnă acest verset? Adevărul este că acest verset face o referire specifică la Hristos.

Observați ce spune: „*Cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu.*” Toți cei ce au fost vreodată despărțiți de Dumnezeu, au ales singuri aceasta. Dumnezeu nu alege să se despartă de nimeni, ci noi suntem cei care Îl părăsim pe El. Dorința veșnică a lui Dumnezeu este de a rămâne cu noi, indiferent de circumstanțe. Aceasta este calea dragostei. Însă, în cazul lui Hristos, observați că

Dumnezeu a fost Cel ce a așezat blestemul asupra Fiului Lui. Pentru prima oară în istoria universului, Dumnezeu a blestemat pe Cineva. El a ales să părăsească pe Cineva care dorea să rămână cu El. Așa a trebuit să fie; acesta a fost costul mântuirii noastre!

Această concluzie este în perfectă armonie cu Isaia 53 care ne spune că „... noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. ... Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. ... Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință ...” (Isaia 53:4, 6, 10). Dumnezeu a adus toate acestea asupra Fiului Său; El l-a întors spatele. Fiul Său nu a călcat niciodată legea, dar Dumnezeu a așezat blestemul legii asupra Lui, l-a întors spatele și l-a lăsat singur în tot universul.

Acum înțeleg cât de desăvârșit l-a așezat pe Fiul Său în pericol, deoarece pe cruce Dumnezeu l-a întors spatele lui Isus, l-a așezat sub puterea lui Satan, sub puterea deplină a blestemului și l-a lăsat să vadă dacă El va putea face din nou alegerea pentru omenire. Atunci când toate acestea s-au abătut asupra lui Isus, l-a luat pe neașteptate. În consternarea Lui, El a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46).

Satan trebuie să fi gândit: „Asta e! Am câștigat în sfârșit! Nimeni nu a mai fost despărțit de Dumnezeu și să fi putut rămâne loial lui Dumnezeu. Chiar dacă este Fiul lui Dumnezeu, este limitat de degenerarea slăbiciunilor naturii umane, și nu mai poate să aleagă calea lui Dumnezeu.” Dar în chiar clipa aceea, împărăția lui Satan a fost distrusă, capul lui a fost zdrobit pentru că Isus a sfidat blestemul! Blestemul i-a forțat pe toți cei ce au ajuns sub puterea lui să aleagă sinele și nu pe Dumnezeu, dar Isus l-a sfidat. Ca ființă umană sub puterea blestemului, El a spus: „Eu Îl aleg pe Dumnezeu!”.

Doi pomi

Au existat doi pomi la care a fost decisă soarta omenirii. Unul a fost un pom viu, și acolo Adam a ales moartea, iar celălalt a fost un pom mort, și acolo Hristos a ales viața! Crucea a fost de fapt cel de-al doilea „pom al cunoștinței binelui și răului.”

Când Adam a ajuns la pomul la care omenirea a fost mai apoi vândută stăpânirii păcatului, se afla într-un loc ce aparținea paradisiului și toate condițiile erau desăvârșite. Omul și tot ceea ce-l înconjură erau exprimarea vieții și a frumuseții. Adam avea toate stimulentele pentru a se supune lui Dumnezeu pentru totdeauna. Dar când Isus a venit la pomul de pe deal, la locul în care destinul omenirii a fost rescris, locul era înfricoșător, înconjurat de toate semnele morții și ale degradării. Chiar numele aceluia loc era foarte sugestiv: „Golgota”, înseamnând „locul craniului,” simbol al morții, lipsit de speranță pentru omenirea pe care Hristos o reprezenta.

La pomul din grădină, primul pom, Satan a spus: „Dacă te răzvrățești împotriva lui Dumnezeu vei trăi pentru totdeauna.” La pomul de pe deal, Satan i-a spus lui Isus: „Dacă te supui lui Dumnezeu, vei muri pentru totdeauna.” Adam l-a ascultat, iar Hristos l-a învins distrugându-i principiul.

Așadar, acum există o viață omenească în care blestemul a fost frânt! Există o viață în care puterea lui Satan nu mai stăpânește! Un om este liber, dar ce legătură are cu restul, cu noi ceilalți?

Un duh dăător de viață

În același fel în care Adam a transmis o viață învinsă și stricată copiilor lui, acest Om trebuia să găsească o cale prin care să transmită această viață biruitoare celorlalți. Pe baza acestui principiu pe care întreaga omenire era coruptă, acest Om trebuia să restaureze omenirea. Acesta este motivul pentru care El este numit „al doilea Adam.” (1 Corinteni 15:45). Acum că El a frânt blestemul și a restaurat omenirea la locul loialității și părtașiei cu Dumnezeu, Tatăl ceresc trebuia să găsească o cale prin care oamenii care erau deja în viață, să poată primi această nouă viață. Dumnezeu trebuia să găsească o cale prin care să infuzeze această viață răscumpărată în ceilalți și să-i transforme în creaturi noi.

Acesta este motivul pentru care Isus a trebuit să revină în cer și să fie proslăvit. Atât timp cât El rămânea numai carne și sânge, nu putea să transmită viața Sa nimănui. El a trebuit să primească capacitatea de a oferi viața Sa și altora. Astfel că Scripturile ne spun că „De aceea este scris: ‚Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu.’ Al doilea Adam a fost făcut un duh dăător de viață.” (1 Corinteni 15:45).

El a fost făcut „un duh dăător de viață.” Acesta este un aspect vital al vieții lui Hristos pe care mulți nu-l înțeleg. Unul dintre motivele pentru care acest adevăr este ținut în obscuritate este faptul că puțini înțeleg că spiritul sfânt este chiar viața lui Hristos, că atunci când primești spiritul sfânt, primești chiar

viața lui Hristos. Viața care a ieșit biruitoare asupra blestemului, viața care este unită cu viața lui Dumnezeu. Un autor scria:

„Îmbrăcat în omenesc, Hristos nu putea să fie în toate locurile în mod personal; de aceea era în avantajul lor să-i părăsească, să meargă la Tatăl Său și să trimită spiritul sfânt ca succesorul Său pe pământ. Spiritul sfânt este El Însuși dezbrăcat de personalitatea omenească și deci independent de aceasta. El se prezintă pe Sine ca prezent în toate locurile prin spiritul Său cel sfânt, ca omniprezent.” (14MR 23.3).

Acest lucru este în perfectă armonie cu ceea ce Pavel afirmă: „*Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile.*” (Efeseni 4:10).

De ce S-a întors Isus în cer? Pentru ca să umple toate lucrurile. Atunci când a fost pe pământ, El nu putea să umple decât un singur om, și anume pe Sine Însuși. A trebuit să meargă înapoi, să fie proslăvit cu Tatăl pentru ca acum să fie capabil de a lua acea viață și de a ne-o oferi fiecăruia dintre noi. Toți cei ce cred în Dumnezeu și în darul pe care El L-a dat în Fiul Său, vor primi acea viață. Toți aceștia vor fi născuți din nou! Slavă lui Dumnezeu pentru acest plan!

Crede

Așadar, după cum printr-un singur om moartea a venit asupra întregii rase umane, tot așa, printr-Un singur Om Viața a venit, se oferă întregii rase umane, pentru a fi experimentată de toți cei ce cred. Aici suntem noi. Atunci când înțelegem lucrul acesta, putem înțelege ce tragedie este faptul că oamenii încearcă să plaseze planul de mântuire pe baza faptelor omenești. Este tragic și imposibil. Înainte ca cineva să poate face binele, trebuie să primească Viața, și când primește Viața, va face binele.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să înțelegem frumusețea și desăvârșirea a ceea ce a fost făcut pentru noi prin Hristos.

Viața la „s-h”

Ardeiaș Mario, 5 Decembrie 2009

„*Cercetați Scripturile...*” Ioan 5:39

În Geneza 1:31 se afirmă desăvârșirea creației lui Dumnezeu, iar în Geneza 2:8 găsim că, în mediul optim pe care îl pregătise (raiul), El a așezat ființa creată după chipul și asemănarea Sa. Între caracteristicile omului necăzut în păcat, găsim plenitudinea vieții (capacitatea de a trăi o viață fără de sfârșit) și a gândirii sale. Textul din Geneza 2:19 („*Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care îl dădea omul fiecărei viețuitoare, acela îi era numele.*”) probează reușita testului la care a fost supusă mintea celui dintâi om.

Dar, deși fusese avertizat asupra urmărilor nefaste ale neascultării, omul acceptă păcatul fără prea multă ezitare. Iar păcatul, odată pătruns în viața și universul omului, începe să producă urmări. Omul nu le poate observa imediat, însă Dumnezeu i le explică: „*blestat este acum pământul din pricina ta*”, „*te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce*”. (Geneza 3:17,19). Și, așa cum binecuvântarea este logică, există și o lege a păcatului (principiul al II-lea al termodinamicii sau Legea entropiei), care evidențiază efectele apariției acestuia în univers: dacă lungirea zilelor vieții este astăzi o consecință a supunerii față de Legea lui Dumnezeu (Exodul 20:12 motivează ascultarea de părinți astfel : „*pentru ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău*”), scurtarea vieții și, implicit, moartea, apar ca o consecință a neascultării de Dumnezeu (Geneza 2:17 arată că „*în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit*”).

Cuvântul străin pe care l-a urmat a pătruns ca un virus letal în mintea omului, care nu mai înțelege limbajul divin. Nemaiputând să priceapă nici modul său de funcționare după planul divin, și nici pe cel al mediului său de viață, în foarte scurtă vreme, el reușește performanța de a distruge atât căminul său natural desăvârșit, creat de Dumnezeu, cât și de a se autodistruge prin potop. Doar intervenția divină salvatoare a conservat prin Noe sămânța vieții. Astăzi, în lumea afectată în care trăiește, omul se confruntă cu probleme economice generate de insuficiențe de tot felul, apărute drept consecințe ale înmulțirii păcatului și neascultării. Iar avertizarea lui Dumnezeu încă răsună. (Deuteronomul 28:15-68).

Doresc să vă supun atenției una dintre consecințele îngrijorătoare ale păcatului.

Observăm că în lumea de azi sunt foarte puțini cei care reușesc să își construiască o locuință nouă, și aceasta datorită constrângerilor economice cu care se confruntă omenirea, în general. Majoritatea covârșitoare a celor care reușesc acest lucru, își cumpără case folosite, la mâna a doua (s-h – second-hand), a treia... Mulți nu posedă o locuință proprie, ci locuiesc în spații închiriate, în timp ce alții nu își permit nici măcar atât, deși faptul de a avea un adăpost constituie o condiție minimă a civilizației. Tot așa stau lucrurile și în ceea ce privește posesia altor bunuri de folosință îndelungată. Există o adevărată piață și sunt mulți cei care își achiziționează automobile folosite, neputând nici măcar o dată în viață să își cumpere unul nou. Mulți își procură mobilă sau electrocasnice SH, unii se îmbracă „de la second”, iar alții iau chiar și lenjeria deja folosită și uzată... Și sunt încă oameni care mănâncă de la s-h (de prin gunoaie)... Și asta într-o lume în care Tatăl nu vinde, ci dăruiește totul!

Domnul nostru Isus Hristos ne atrage, însă, atenția asupra faptului că viața spirituală primează asupra vieții trupului: „*Și ce ar folosi unui om să câștige lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?*” (Matei 16:26), și ne atrage atenția că este în interesul firesc al omului să acționeze în consecință: „*Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua*” (Luca 10:41-42). În acest sens, este remarcabil modul în care se exprimă dragostea nemărginită a lui Dumnezeu pentru om. El a făcut risipă de imaginație, ingeniozitate, inteligență creatoare și, nu în ultimul rând, de bun gust, pentru a crea o lume materială colorată, parfumată, gustoasă și, de multe ori catifelată, ca mediu pentru viața fizică a ființei umane, ca suport al vieții sale spirituale.

Însă lumea gândurilor, universul interior al ființei umane, mult mai complex decât universul material, se supune de multe ori unor legi analoage legilor vieții fizice. Și, pentru că păcatul se manifestă mai pregnant în domeniul spiritual al vieții, obiceiul descris mai sus, viața la s-h reprezintă o realitate omniprezentă. Păcatul a produs o restrângere drastică a capacității intelectuale a ființei umane, pe care Asaf o deplânge în Psalmul 74:3-8: „*Vrăjmașul a pustiit totul în locașul Tău cel sfânt. Protivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău; și-au pus semnele lor drept semne. Parcă erau niște oameni care ridică toporul într-o pădure deasă... în curând au sfărâmat toate podoabele săpate, cu lovituri de securi și ciocane. Au pus foc sfântului Tău locaș; au dărâmat și au pângărit locuința Numelui Tău*”. Omul mediu de astăzi folosește mai puțin de o sutime din capacitatea creierului său. Și aceasta nu se întâmplă din cauza dotării native. Dr. Ben Carson afirmă că în creierul unui copil încapă toată știința din univers! Acest dezastru se produce din cauza neutilizării minții. Exercițiul dezvoltă funcționarea intelectului, la fel ca și a mușchilor trupului. Lipsa studiului biblic ca obicei zilnic, acceptarea contemplativă a părerilor, gândurilor și ideilor altora fără o contribuție proprie, lipsa oricăror tentative de a forma o gândire analitică și sintetică proprie conduce la subdezvoltare intelectuală și instabilitate spirituală. Să gândești cu mintea altuia, să ai păreri s-h, să ajungi un om la mâna a doua. Ce dureros! Și aceasta în timp ce Dumnezeu ți-a dat o minte după chipul și asemănarea minții divine...

Domnul nostru Isus Hristos ne invită să venim și să învățăm de la El (Matei 11:28-29), ca sursă primordială a înțelepciunii divine. Isus, Cuvântul, ne îndeamnă la o experiență proprie de studiu: „*Cercetați Scripturile*” (Ioan 5:39); „*Căutați în cartea Domnului și citiți*” (Isaia 34:16) și atunci „*veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi*” (Ioan 8:32), iar Pavel ne prezintă exemplul bereenilor care „*cercetau Scripturile în fiecare zi...*” (Faptele Apostolilor 17:11) și precizează idealul în care „*Hristos este Capul oricărui bărbat*” (1Corinteni 11:3), iar nu un mentor oarecare! Remarcabil! Afirmând natura imaterială a Împărăției Sale: „*Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...*” (Ioan 18:36), Hristos ne îndeamnă la o părtășie spirituală cu Sine: „*Luați, mâncați; acesta este trupul Meu*” (Matei 26:26), indicând natura hranei ființei noastre spirituale: „*omul ... trăiește ... cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*” (Matei 4:4).

Nimeni nu îi dorește fiului său o nevastă s-h, și cu atât mai puțin hrană din gunoaie... Avertizându-ne asupra amenințării cu amplificarea constrângerilor economice proferate (amenințări rostite) de către mai marii acestei lumi, în timpul din urmă, „*și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.*” (Apocalipsa 13:17), Tatăl nostru ceresc ne-a dăruit hrană spirituală din belșug. Iar dacă acești mai mari ai lumii se fălesc cu sângele lor albastru, considerându-i pe ceilalți ca cetățeni de mâna a doua, nouă, Tatăl ne-a dăruit sângele Domnului Nostru Isus Hristos și ne-a făgăduit că va face ceruri noi și un pământ nou (Isaia 65:17; Apocalipsa 21:1) în care

vom avea o viață nouă, și nu de la s-h. A Lui să fie cinstea și lauda acum și în etern! Amin.

Jurnalul lui John Wesley

fragmente

– 4 –

John Wesley, 1703 - 1791

Vineri, 9 septembrie. Am călărit până la St. Hilary, 10 sau 12 mile sud-est de St. Ives. Iar la Downs nu am găsit nicio adunare: niciun bărbat, femeie sau copil. Dar mi-am pus pălăria și sutana și s-au adunat cam 100 de persoane cărora le-am făcut apel cu multă căldură să se pocăiască și să creadă Evanghelia. Dacă numai unul a auzit, a meritat toată osteneala.

Joi, 20 octombrie. După ce am predicat unui mic grup de persoane foarte atente în Birmingham, am călărit până la Wednesbury. La ora 12 am predicat într-un loc, aproape de mijlocul orașului, unui grup mult mai mare decât mă așteptam, despre „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.*” (Evrei 13:8). Cred că toți cei prezenți au simțit puterea lui Dumnezeu și nimeni nu a vrut să ne facă niciun rău, iar Domnul a fost cu noi și am fost liniștiți.

După amiază, scriam la Francis Ward când cineva a spus că o mulțime a înconjurat casa. Ne-am rugat ca Dumnezeu să-i împrăștie, și așa s-a întâmplat: unul a plecat într-o direcție, altul în alta în așa fel încât, după o jumătate de oră nu mai era nimeni acolo. Le-am spus fraților: „Acum a venit timpul să plecăm și noi,” dar ei au insistat să rămân. Pentru că nu am vrut să-i supăr, m-am așezat, cu toate că am prevăzut ce se va întâmpla. Înainte de ora 5 mulțimea a înconjurat casa din nou într-un număr mai mare decât altădată. Strigau cu toții: „Aduceți-l afară pe predicator; îl vrem pe predicator.”

Am rugat pe cineva să-l aducă înauntru pe conducătorul lor. După ce am schimbat câteva propoziții între noi, leul a devenit miel. L-am rugat să aducă înauntru pe doi sau trei dintre cei mai vehemenți însoțitori ai lui. A adus înauntru pe doi care erau gata să înghită pământul de furie; dar în două minute au devenit tot atât de calmi ca și el. Apoi i-am rugat să-mi facă loc pentru a putea trece prin mijloc.

Imediat ce am ajuns în mijlocul lor, am cerut un scaun, m-am urcat pe el și am întrebat: „Ce vreți de la mine?” Unul a spus: „Vrem să mergi cu noi în justiție.” Am răspuns: „Asta o voi face bucuros.” Apoi am mai rostit câteva cuvinte pe care mi le-a dat Dumnezeu, după care ei au început să strige cu putere: „Domnul este un domn sincer și ne vom vărsa sângele pentru a-l apăra.” Am întrebat: „Să mergem la judecător în seara asta, sau mâine dimineață?” Majoritatea au strigat: „În seara asta, în seara asta.” Așa că am pornit, urmat fiind de două sau trei sute de persoane, iar restul s-au întors.

Noaptea s-a lăsat înainte ca noi să apucăm să parcurgem o milă prin ploaia teribilă. Însă am continuat până am ajuns la Bentley Hall, două mile de Wednesbury. Unul sau doi dintre ei au alergat să-l spună domnului Lane că l-au adus pe domnul Wesley înaintea domniei sale. Domnul Lane a replicat: „Ce am eu cu domnul Wesley? Duceți-l înapoi.” Dar deja majoritatea dintre ei erau deja acolo și băteau la ușă. Un servitor le-a spus că domnul Lane era deja în pat. A venit apoi fiul lui și a întrebat care era problema. Unul a spus: „Problema este că ei cântă psalmi toată ziua, și-i fac pe oameni să se trezească la ora 5 dimineața. Ce ne sfătuiește domnia ta să facem?” „Să mergeți acasă,” a spus domnul Lane, „și să păstrați liniștea.”

La momentul acesta nu mai știam ce să facem, până când cineva a sugerat să mergem la judecătorul Persehouse din Walsal. Toți au fost de acord cu asta, așa că ne-am grăbit și șapte dintre ei au ajuns la casa lui. Dar domnul Persehouse a trimis de asemenea veste că era deja în pat. Acum erau din nou blocați cu toții, dar cel puțin cu toții s-au gândit că cel mai bine era să mergem toți la casele noastre. Cincizeci dintre ei s-au oferit să mă însoțească. Dar nu am parcurs nici o sută de yarzi, când a venit mulțimea de la Walsal și i-a oprit pe toți. Mulțimea de la Darlaston m-a apărat cât a putut, dar erau cu toții obosiți și depășiți numeric, așa că nu după mult timp mulți s-au așezat și restul au plecat și m-au lăsat în mâinile lor.

Încercarea de a vorbi a fost în van, căci zgomotul pe care-l făceau era asemenea mugetului mării. Așa că m-au tras până când am ajuns în oraș unde, văzând deschisă ușa unei clădiri mari, am încercat să intru. Dar un bărbat, prinzându-mă de păr, m-a tras înapoi în mijlocul mulțimii. Nu s-au oprit până când nu m-au purtat pe strada principală, de la un capăt al orașului la altul. Am continuat să le vorbesc tot timpul celor care mă puteau auzi, fără să simt vreo durere sau oboseală. La capătul de vest al orașului, văzând o ușă deschisă pe jumătate, m-am îndreptat spre ea și așa fi intrat acolo, dar un domn din magazin

nu mi-a îngăduit, spunând că mulțimea ar fi dărâmat toate casa. Însă eu am stat la ușă și am întrebat: „Sunteți dispuși să mă ascultați?” Mulți au strigat: „Nu! Nu! Vărsați-i creierii pe jos! Jos cu el! Omorâți-l imediat!” Alții au spus: „Nu, ci îl vom asculta mai întâi.” Am început să întreb: „Ce rău am făcut? Căruia dintre voi i-am greșit în cuvânt sau în faptă?” Și am continuat să vorbesc vreme de 15 minute până când vocea mea a clacat dintr-o dată. Atunci mulțimile au început să-și ridice din nou vocile și mulți strigau: „Terminați cu el! Terminați-l!”

Între timp puterea și vocea mi-au revenit și am început să mă rog cu voce tare. În clipa aceea, bărbatul care până atunci conducea mulțimea, s-a întors către mine și a spus: „Domnule, îmi voi da viața pentru tine; urmează-mă și nimeni de aici nu-ți va atinge nici măcar un fir de păr din cap.” Doi sau trei dintre cei care-l urmau au confirmat și s-au alăturat imediat. În același timp, domnul din magazin a strigat: „Ce rușine! Ce rușine! Dați-i drumul!”

Un măcelar sincer care era puțin mai departe spunea că era o rușine faptul că făceau așa ceva; și a început să tragă înapoi patru sau cinci dintre ei, unul câte unul, dintre cei mai nervoși. Atunci oamenii, ca și când ar fi fost înțeleși, au început să cadă când la dreapta când la stânga, în timp ce acești trei sau patru m-au purtat prin mijlocul lor. Dar când am ajuns pe pod, mulțimea s-a adunat din nou, motiv pentru care am mers de partea cealaltă, pe baraj, și de acolo pe pajiște până când, înainte de ora 10, Dumnezeu m-a adus în siguranță la Wednesbury după ce am pierdut numai un colț din manta și puțină piele de pe una din mâini.

Nu am văzut niciodată până atunci un asemenea lanț al providenței, atât de multe dovezi convingătoare ale faptului că mâna lui Dumnezeu este asupra fiecărei persoane și asupra fiecărui lucru, conducând totul potrivit gândului Său.

Sărmana femeie de la Darlaston care conducea acea mulțime și care a blestemat ca nimeni să nu mă atingă, atunci când i-a văzut pe cei ce o urmau că se retrag, a alergat unde era mulțimea mai deasă și a pus la pământ 3 sau 4 bărbați, unul după altul. Dar mulți s-au năpustit asupra ei dintr-o dată și a fost imobilizată și ar fi fost probabil omorâtă în câteva minute, căci trei bărbați o țineau la pământ și o loveau cu toată puterea lor. Dar un bărbat a strigat „Stai Tom! Stai!”. „Cine strigă?”, a spus Tom. „Ce? Munchin! Hei, dă-i drumul!” Așa că au lăsat-o să se târască până acasă cum a putut.

De la început până la sfârșit am simțit la fel, de parcă stăteam și studiam. Dar nu m-am îngrijorat nicio clipă; numai o singură dată m-am gândit că dacă mă vor arunca în rău, toate hârtiile din buzunar se vor uda. În ceea ce mă privește, eram sigur că aș fi înotat pentru că nu eram îmbrăcat decât cu o manta subțire și o pereche de cizme ușoare.

Circumstanțele care au urmat le consider în mod deosebit remarcabile:

Faptul că mulți doreau să mă pună la pământ în timp ce mergeam în sus pe un deal spre oraș, pe o potecă foarte alunecoasă. Problema este că dacă aș fi căzut, cu greu m-aș mai fi putut ridica. Dar nu m-am împiedicat deloc și nici nu am alunecat până când am scăpat.

Cu toate că mulți încercau să mă prindă de guler sau de haine pentru a mă trânti la pământ, nu au reușit nicicum; numai unul s-a prins de o bucată din mantaua mea cu care a și rămas în mână. Cealaltă bucată din buzunarul meu în care era o hârtie de la bancă, a fost ruptă pe jumătate.

Un om puternic, în spatele meu a vrut să mă lovească de câteva ori cu o bătă de stejar cu care, dacă m-ar fi lovit o singură dată în cap, nu ar fi fost nevoie de a doua. Dar de fiecare dată, lovea în altă parte; nu știu cum pentru că eu nu mă puteam mișca în nicio direcție.

Faptul că un altul a venit prin mulțime, și-a ridicat mâna pentru a mă lovi dar, dintr-o dată, a lăsat mâna în jos și m-a mângâiat pe cap spunând: „Ce păr fin are!”

Faptul că m-am oprit tocmai la ușa primarului, de parcă aș fi știut unde locuiește (nici mulțimea nu credea așa ceva), și l-am găsit stând în magazin, prezența sa fiind prima care a început să oprească nebunia oamenilor.

Faptul că primii ale căror inimi au fost înmuiate, au fost eroii orașului, cei ce sunt mereu în fruntea oricăror scandaluri, unul dintre ei fiind un campion la lupte.

Faptul că de la început până la sfârșit nu am auzit pe niciunul rostind vreun cuvânt murdar, sau numindu-mă în vreun fel nepotrivit, ci numai unul a strigat: „Predicatorul! Preotul! Pastorul!”

Faptul că nimeni, cel puțin în raza mea, nu m-a învinovățit de nimic, nici adevărat și nici fals, căci fiind atât de grăbiți, au uitat să se gândească la vreo acuză.

Și, în final, faptul că habar n-aveau ce să facă cu mine, niciunul neputând să propună un plan, decât

„Terminați cu el! Omorâți-l acum!”

Dar cât de gentil este Dumnezeu în a pregăti planurile Sale! Cu doi ani în urmă, o bucată de cărămidă mi-a julit umerii. După un an, o piatră m-a lovit între ochi. Luna trecută am primit o lovitură, și în această seară două: una înainte de a intra în oraș, și alta după ce am ieșit din oraș, dar ambele au fost ca nimic. Căci, cu toate că un bărbat m-a lovit în piept cu toată puterea iar celălalt în gură atât de tare încât mi-a țâșnit sângele imediat, nu am simțit o durere mai mare de la niciuna dintre lovituri, decât dacă m-ar fi atins numai cu un pai.

Nu trebuie uitat faptul că în timp ce toți frații au depus toate eforturile de a-și scăpa viața, patru dintre ei nu s-au mișcat: William Sitch, Edward Slater, John Griffiths și Joan Parks; aceștia m-au susținut, hotărâți să trăim sau să murim împreună. Și niciunul dintre ei nu a primit nicio lovitură, cu excepția lui William Sitch care m-a ținut de mână de la un capăt la altul al orașului. Apoi a fost târât deoparte și pus la pământ; dar el s-a ridicat și a revenit lângă mine. Apoi l-am întrebat la ce se aștepta când mulțimea ne-a înconjurat. El a spus: „Să mor pentru Cel ce a murit pentru noi.” Și nu a simțit nicio frică, ci a așteptat calm ca Dumnezeu să-i ceară sufletul.

Am întrebat-o pe Joan Parks dacă nu i-a fost teamă atunci când au despărți-o de mine. Ea a spus: „Nu! Nu mai mult decât îmi este acum. Am putut să mă încred în Dumnezeu pentru tine, și pentru mine. De la bun început am avut puternica încredințare că Dumnezeu te va elibera. Nu știu cum; dar asta am simțit de la El, și am fost atât de sigură de parcă ai fi și fost liber.” Am întrebat-o dacă era adevărat zvonul că a luptat pentru mine. A spus: „Nu! Am știut că Dumnezeu va lupta pentru copiii Săi.” Și credeți că aceste suflete vor pieri?

Când am revenit la Francis Ward i-am găsit pe mulți dintre frați rugându-se. Mulți dintre cei pe care nu i-am văzut niciodată au venit pentru a se bucura împreună cu noi. Și dimineața următoare, când călăream prin oraș pe drum spre Nottingham, toți cei pe care îi întâlneam cu o zi înainte, și-au exprimat o asemenea afecțiune cordială încât abia că puteam crede ceea ce vedeam și auzeam.

Dumnezeu răspunde!

Anăstăsoaei Dumitrita, septembrie 2012

Multe boli m-au lovit fără milă, unele dintre ele fiindu-mi vindecate de Dumnezeu prin intermediul tratamentelor naturiste însoțite de rugăciuni. Aș fi vrut să am o credință mai mare, dar pentru aceasta doream să văd pe cineva vindecat exclusiv prin credință, fără aplicarea niciunui alt remediu.

Cu câteva luni în urmă am contactat un virus, iar consecința a fost că tot corpul îmi era acoperit de eczeme care se înmulțeau când făceam baie, provocându-mi mâncărimi și usturimi teribile. M-am rugat, dar acest lucru nu a avut niciun efect motiv pentru care am decis să aplic un tratament naturist, însă curând după aceea și bătrâna mea mamă a fost infectată cu acest virus. Am fost devastate, dar după cinci zile de tratament naturist eczemele au dispărut de pe corpul meu, rămânând prezente la mama.

Dar, pregătindu-mă pentru o călătorie mai lungă, după ce am făcut o baie seara, am constatat că eczemele au apărut din nou! Dar am plecat a doua zi dimineață însă, spre dezamăgirea și disperarea mea, boala a trecut și la prietena mea pe care o vizitam. Ea a folosit un unguent și, la scurt timp după ce s-a rugat, eczemele i-au dispărut.

Am petrecut apoi câteva zile în căminul unei familii apropiate, iar acolo am avut ocazia de a studia mai mult despre modul în care Dumnezeu răspunde rugăciunilor celor bolnavi, ceea ce mi-a întărit foarte mult credința. Eczemele reapăruseră din nou și din nou, iar acum nu mai știam ce tratament să mai aplic.

Am plecat spre casă și, imediat ce am ajuns, m-am rugat lui Dumnezeu împreună cu sora mea ca niciodată înainte, ca El să ne vindece pe mine și pe mama și, convinsă fiind de faptul că El a auzit și a răspuns, m-am dus la culcare. Când ne-am trezit dimineața am constat împreună că nu mai aveam nimic nici eu și nici mama: fusesem pe deplin vindecate. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru aceasta și continui să-I mulțumesc pentru că mi-a întărit astfel încrederea în puterea Lui vindecătoare.

„Fiică, credința ta te-a mântuit; du-te în pace și fii tămăduită de boala ta.” (Marcu 5:34).

„Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4:6, 7).